

[Oluf Pedersen.]

stigende produktivitet, sådan som det skete ved mæglingforslaget, men når der ikke er nogen øget produktivitet, må dækning for lønstigningen skaffes gennem højere skatter. Statens udgifter som følge af forhøjelserne er af den højtærede finansminister anslået til 51 mill. kr. i år og stiger til 74 mill. kr. næste år. Ifølge „Politiken“ drejer det sig om ca. 80 000 statstjenestemænd, men urtherover er der andre 80 000 tjenestemænd i kommuner m. m., så den samlede udgiftstigning for det offentlige kan vel anslås til ca. 250 mill. kr. i løbet af de to år.

Nu ved vi jo snart alle, at med det besynderlige skattesystem, vi har, indregnes skatterne i pristallet og leveomkostningerne. Derfor stiger skatterne med mindst det dobbelte af den udgift, der skal dækkes; med andre ord, skatterne kan påregnes i løbet af få år som følge af det foreliggende lovforslag at stige med 250—300 mill. kr. om året eller ca. 200 kr. pr. familie. Det vil altså sige, at hele den lønstigning, som arbejderne, bortset fra de lavest lønnede, har fået, sættes over styr. Hvis der er ærede medlemmer, som tvivler om, at skatterne driver udgifterne op, sådan som jeg her har sagt, kan de måske give mig en anden forklaring på, hvorfor skatterne er steget fra de 1 200 mill. kr. i 1939, lige før krigen, til 7 milliarder kr. nu, eller til det seksdobbelte. Jeg tror ikke, de kan finde anden forklaring, og det er virkelig nødvendigt, at regering og folketing gør sig klart, at der fremover skal udskrives disse 250—300 mill. kr. mere i skat, hvis det foreliggende lovforslag vedtages.

Naturligvis kan der spares, jeg har selv anvist, at der kan spares 500 mill. kr. ved afvikling af statsfinansiering og andre 500 mill. kr. i forbindelse med en ændret forsvarsordning, men jeg havde jo rigtignok tænkt mig, at disse besparelser skulle bruges til en klækkelig skattenedsættelse. Det ville være bedre for produktionen, og det ville også være bedre for tjenestemændene; så blev der en stigende velstand i samfundet, som kunne begrunde en højere reallo. Det værste er dog, hvis man hverken gennemfører besparelser eller dækker de foreslåede udgifter ved nye skatter, for hvis man ikke gør det, venter jeg en ny valutakrise ligesom den for to år siden, som blev skabt af en

tilsvarende lønordning for tjenestemændene. Regeringen og det høje folketings medlemmer må gøre sig klart, at man ikke kan dele goder ud, det være lønstigning, det være folkepension eller andet, uden at det skal betales, lige så lidt som man kan forære grundejerne et par milliarder samfundsskabt grundværdistigning, uden at den arbejdende befolkning skal betale det. Hvis man lever på kredit, svækker man valutastillingen som i 1954.

Efter min opfattelse er vore skatter nok uretfærdige, men det er værre, hvis man ødelægger vort pengevæsen. Det går ikke mindst ud over tjenestemændene. Som det ligger i dag, hvor der arbejdes med en ny lønningsslov — og det er utvivlsomt tiltrængt — og ændrede pensionsregler, synes jeg, man foregriber begivenhederne ved at vedtage det fremsatte lovforslag. Derfor henstiller jeg, at dette lovforslag stilles i bero. Jeg fraråder at give en lønstigning urtherover den, der fremkommer ved den automatiske lønregulering, og jeg vil indstændigt opfordre regering og folketing til i stedet for at finde frem til besparelser og skattesænkning, forbundet med mere naturlige statsindtægter. Det er vejen til øget velstand. Først når vi har fået denne velstand, kan vi nyde dens frugter. Vil man give en lille part forskud, går det ud over andre; tager vi alle forskud, bliver det helt tosset. Vil man sige, at forslaget er en følge af, at der allerede her i landet har været en stigende velstand over hele linien, og at der sikkert kan ventes mere endnu, hvad jo forslaget bygger på, hvorfor lønnen til den tid skal have en tand til, må jeg indtrængende advare imod en sådan velstands-følelse. Det er den helt sikre vej til en valutakrise mage til den, vi havde for to år siden, og som var ved at vælte landets økonomi og den høje regering.

Finansministeren (Kampmann): Jeg vil gerne takke for den almindelige tilslutning til det fremsatte lovforslag. Ja, man kan måske ikke sige, at det ærede medlem hr. Oluf Pedersen anbefalede det, men det kan jeg så også takke for. Jeg forstod ganske vist, at de ærede ordførere for venstre og det konservative folkeparti ønskede at forhandle om forskellige spørgsmål i lønningssudvalget, og jeg kan godt give tilsagn om en